

Formandens mundtlige beretning 25. april 2026

Kære kolleger,

Danske Regioner inviterede mig for nylig til at holde gæstetalen på deres årsmøde i Aarhus – for at sende en hilsen fra de praktiserende læger.

Her brugte jeg ægteskabet som et billede på vores forhold til regionerne: Et godt, gammeldags ægteskab. Langvarigt. Nogle gange godt, andre gange temmelig anstrengt. Men stadig i live, på trods af alle forudsigelser om, at vi nok snart går hver til sit.

Jeg forsøgte at være ærlig og nuanceret i min beskrivelse af vores forhold til regionerne: Jeg sagde, at vores ægteskab har overlevet, fordi vi i fællesskab har ansvaret for en primærsektor, der leverer sundhedsydelser til borgerne af høj kvalitet.

Jeg sagde også, at der som i alle ægteskaber er både gode og mindre gode dage.

At det ikke har været en dans på roser, men at vi har været sammen i medgang og modgang. Og selv om vi mere end én gang har ønsket hinanden derhen, hvor peberet gror og ligefrem drømt om nye partnere, så har der også været perioder med godt samarbejde. Og uanset hvad, så er vi tæt forbundne og har et fælles ansvar for det sundhedsvæsen, vi er en del af.

Jeg står ved hvert et ord. Men i dag står jeg et andet sted – både fysisk og mentalt. For i dag er jeg hjemme hos Jer. Hos mine egne.

Vores bånd til regionerne er vand i sammenligning med de kæder af blod, sved og tårer, vi praktiserende læger har smedet med hinanden gennem mange år.

For at blive i billedet: Hvis vi er *gift* med regionerne, så er I og vi den familie, som vi er *født* ind i og vokset op sammen med. Vi er brødre og søstre i den familie – det fællesskab – vi vil være en del af til vore dages ende, uanset hvad der sker.

Og når ægteskabet knirker, er det godt have nogle at læsse af på. Netop derfor er det afgørende, at vi husker, at vi ikke hver især er alene i det forhold, vi har med regionerne. Vi har hinanden. Og det skal vi holde fast i.

Som Ibn Khaldun sagde i 1300-tallet:

Mig mod min bror

Min bror og jeg mod min fætter

Min bror og jeg og min fætter mod hele verden

For hvis familien begynder at slå sprækker, står vi alene hver for sig. Og det er risikabelt.

Vi behøver ikke kigge længere end til andre interesseorganisationer inden for sundhedsområdet. Ingen nævnt, men vi har i nyere tid set eksempler på, hvordan én stærk forening pludselig kan blive til flere svage. For flere stemmer giver ikke mere gennemslagskraft, indflydelse eller tyngde. Tværtimod.

Det er ikke en vej, vi skal gå, og heldigvis heller ikke der, vi er på vej. Men det kræver, at vi hele tiden arbejder sammen for at gøre vores fællesskab relevant for hinanden. For en familie er ikke kun noget, man har fået eller har. En familie er noget, man deltager aktivt i. Hver dag, i stort og småt, for ellers ender man med ikke at have nogen.

Den skriftlige beretning, som jeg ikke vil læse op fra her, fordi I allerede har læst den, skulle gerne være udtryk for netop det: Alt det, vi har gjort i hverdagen for at styrke og bevare vores familie.

Og i dag skal vi drøfte og diskutere mangt og meget, som gør os stærkere, hvis vi kan stå sammen om det, og svagere, hvis vi går hvert til sit.

Lad mig starte med det oplagte: Aftale27. Det er ikke nok, at vi får en aftale, som jeg, Aftaleudvalget eller bestyrelsen er glade for.

Ja, end ikke holdningen i denne forsamling af gode kolleger er nok.

Vi skal lande en aftale, som det store flertal af vores kolleger kan blive glade for.

Derfor har vi sat Aftale27 på som dagens temadrøftelse.

Vi skal også forberede os på nye tider, hvor vi skal udvikle almen praksis i fællesskab på andre måder, end vi hidtil har gjort. Det kræver mere end bare en god aftale eller interessevaretagelse.

Derfor skal vi også i dag drøfte en revision af vores strategi og et af nøglepunkterne i strategien:

Vores fælles forretningsudvikling. Sådan at vi ikke kun står sammen, når vi skal forhandle med vores aftagere, men også begynder at stå sammen, når vi forhandler med vores leverandører.

Og oven i alt det skal vi have styr på familiens interne forhold, når to PLO-R skal flytte sammen og blive til ét. Derfor har vi nye vedtægter, bemanning af sekretariater og administrationsgrundlag på mødet.

Med sådan en dagsorden er der meget at være både enige og uenige om. Ikke mindst når vi ser på detaljerne og teknikken, hvad vi alle sammen er rigtig dygtige til i kraft af vores uddannelse og daglige beskæftigelse.

Jeg vil derfor bede jer om at huske, at dagen i dag ikke kun handler om teknik. Den handler ikke kun om form, ord og forskellige holdninger. Det handler alt sammen basalt set om samme spørgsmål:

Hvad skal der til for, at vi kan holde sammen som familie, brødre søstre, fætre og kusiner, i de kommende år, hvor vilkårene for at drive almen praksis ændres markant.

Hvis vi her i lokalet er brødre og søstre, så skal vi også huske på at opretholde den tætte forbindelse til fætre og kusiner i DSAM og hele vores faglige hus.

For vi kommer ikke til at opleve mindre pres udefra. Tværtimod. Med sundhedsreformen kommer der flere opgaver. Flere forventninger. Og et endnu tættere – og mere krævende – forhold til regionerne og det offentlige i bred forstand.

Og efter reform følger ofte en række konsekvenser, som ingen havde forudset, hvilket typisk fører til nye indgreb.

I den situation er der én ting, der er vigtigere end alt andet: At vi holder sammen.

Ikke fordi vi altid er enige. Men fordi vi er afhængige af hinanden.

Ikke fordi det er nemt. Men fordi alternativet er langt værre.

Ikke fordi vi altid vil lykkes. Men fordi den sikreste vej til fiasko er manglende evne til at forsøge at forny os i fællesskab.

Tak for ordet og rigtig godt møde.